

ærede Medlem vil overlade det til dem, der have en anden Opfattelse, at rejse Modstand derimod.

Seg kommer nu endelig til § 21. Det forekommer mig, at der er noget Sted, hvor Modstanden mod denne Lov er ilde stillet, er det overfor § 21. Her er det jo i Birkeligheden Grundlovens Ord, der ligefrem ere trykkelige op. Her er jo enhver Mulighed for en Modstand særlig mod en Ministeransvarlighedslov afflaaren. Men Modstanden maa rettes direkte mod Grundloven, og det er et noget betænkeligt Grundlov at have for sit An-greb. Nu, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds skyede ikke at tage denne Stilling. Seg skal da ogsaa følge ham heri. Det ærede Medlem mente, at en saadan Regel som den, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov med den dertil knyttede Straffebestemmelse, ikke kunde gennemføres, at dens Gjennemførelse vilde være en storartet Ubillighed mod Ministeriet, og at det var Noget, der heller ikke havde været Meningen og ikke var gennemført i vor Pragis. Seg vil sige, at det ærede Medlems Betragtninger paa en underlig Maade ligesom satte mig hen paa et helt andet Sted. Det forekom mig, at jeg stod i en anden Sal end denne, at det var for Rigsretten, vi procederede. Det forekom mig, at det ærede Medlem i saa Henseende ligesom gik ud paa at indhente Noget, som efter hans Mening kunde have været og maaske burde have været sagt i hin Anledning. Det ærede Medlem fremhævede meget udførligt adskillige Bemærkninger, som jeg havde tilladt mig at fremsette under Proceduren for Rigsretten, og det ærede Medlem imødegik disse Betragtninger. Seg kunde maaske i den Anledning fatte mig kort, jeg kunde henvisse til det Foredrag, jeg har holdt for Rigsretten om denne Sag; hvor jeg har udtalt, hvad der efter min Mening er at sige til dette Spørgsmaal; men da jeg ikke tør forudsætte, at det er bekendt for de ærede Medlemmer, skal jeg ganske kort gjentage de Indvendinger, jeg har mod de Betragtninger, der ere fremsatte fra det ærede Medlems Side, og som ikke ere nye. — Det ærede Medlem sagde, at det var en ganske anden Sag, hvis vor Finantslov var indrettet paa den Maade, at der var sat en Sum for uforudsete Udgifter eller en Bevilling en bloc paa de enkelte Poster, saaledes at Ministeriet tilfældigt kunde tage Overskuddet fra den ene Post og anvende det paa den anden, saaledes som man har gjort i adskillige andre Forsatninger. Kort sagt, naar der anvises Ministeriet en Bei til at raade Bod paa saadanne Udgifter, som Alle er-

kende kunne møde under Finantsadministrationen, saa vilde det ærede Medlem erkjende, at en Bestemmelse som den, der staar i Grundlovens § 49 og dette Lovforslags § 21, kunde overholdes; men, sagde han, naar Forholdet er det, at der ikke er aabnet nogen Udvei for en Minister til paa anden Maade at staffe sig Penge, vil det være ubilligt at paa-lægge Ministeren Ansvar, fordi han har gjort Noget, som det endog saa efter Omstændighederne kunde være hans Pligt at gjøre. Det ærede Medlem mente ogsaa, at det var grundet i hele den Udvikling, vort Finantsvæsen havde taget her i Landet med Efterbevillinger og Alt, hvad dertil hører. I den Anledning oplæste det ærede Medlem nogle Ord af Drøftningen for den første Finantslov, der er vedtagen af Rigsdagen her i Landet. Seg beklager nu, at det ærede Medlem ikke oplæste mere end disse Ord af Fengers Foredrag i Mæret 1850. Hvis det ærede Medlem havde læst dette Foredrag helt igjennem, vilde han have faaet en ganske anden Opfattelse af, hvad Meningen er med det System, vi have for vor Finantslov, og da vilde han have faaet et klart Indtryk af, at Meningen er lige den modsatte af den, han antog. Det forholder sig nemlig saaledes, at man med velberaad Su i 1850 gik ind paa det System, man siden har fulgt ved vor Finantslovsbehandling, ikke for at give Administrationen større Myndighed end den, den efter det andet System, Systemet for de uforudsete Udgifter, skulde have haft eller vilde have faaet, slet ikke, men man holdt tværtimod paa dette System om ikke at sætte nogen Sum til uforud-seelige Udgifter, fordi man vilde have haand i Haand med Ministeriet paa ethvert Punkt, fordi man ikke vilde indrømme Ministeriet nogen selv-stændig Raadighed over Statens Finantser. Det var Meningen, og den Mening er udtalt tydeligt i Fengers Foredrag i Samlingen 1850, Sp. 4449 ff. Fenger indvender mod Systemet med de uforudseelige Udgifter, at det aabenbart vilde være et mindre stærkt Haand paa Regjeringen, at det vilde formindske den Ansvarlighed, som ligger paa den, der skal bruge Summen. Tanken er altsaa netop den, at man vilde have fuldstændig Ansvarlighed for Ministeriet med Hensyn til alle Statens Udgifter, og det kan man kun faae ved at fastholde Reglen i Grundlovens § 49 ubetinget. Det er klart, at, stiller man en Sum til Ministerens Raadighed til uforudseelige Udgifter, saa er denne Sum bevilget, og saa kan Ministeren efter sit Skjøn over, hvad der er fornødt og